

L u g g e m i s s e d.

Innimesed on tännamatta.

Üks inimenne kaebas omma sõbra Kottol-
tile, ennast ello aeges mitmele kül head teinud,
agga wägga piisut neid leidnud, kes tännoga
wastowõtnud; surem hulk on tännamatta jät-
nud, ja mees ütles ennast nüüd nou wõtnud,
sedda head teistele ka wähheminne teha.

Kottolt kostis ja ütles temmale: Armas
sõbber! Üks sa ep olle wahhest näinud hobbo-
sed jõkke soitma ja mis tewad selge puhta wee-
ga? Nemmad jowad kummi janno otsas, ag-
ga pärrast lõwad ja kapiwad jalgedega pohja,
kummi weesi seggaseks saab, ja se on siis se tänn-
no, mis andwad, ennego lähhawad. Agga
mis jõggi jälle teeb? Ojotab tasfast wisi sedda
mudda ärra, ja on siis walmis, ueste neid ioot-
ma, ja teisi weel, kel agga janno. Te sinna
nendasammoti. Ja on so südda agga selge
armastusse hallikas, küllab ta siis ei lõppe

wet andmast, olgo tännalik ehk tännamatta
sest ennast jahutamas.

Kül wägga rummal inimenne olleks se põl-
lomees ollewad, kes ommost külwist kohhe tah-
haks kasso kätte. Nüüd on agga teggemis-
se, külwamisse aeg, ja pärrast tulleb leikus.
„Ehkem siis head ja ärge tüddigem
mitte ärra, sest meie peame ommal
aial leikama, kui meie järrele ei
anna.“ Kol. 6, 9.

Agga ehk tahhad wahhest teada, mis min-
na nisuggusest tännopüüdmissest pean? Ep
olle se muud kui sallaja, agga siiski raske pat,
mis tehakse sure Jummalale esimesse kasso
wasto, ja tulleb sest, et inimenne omma hea-
teggemiste eest tahhab au ja kitust, ja se on
fõrkus. Tännopüüdja inimenne on ühhe
sullase sarnane, kel, surelisest südamest, pah-
ha meel sest on, et wannemad tännatasse, en-
nam kui tedda ennast, se aini eest, mis ta
temma nimmel wälajaggab. Olled sa ris-
tiinimenne, ja tahhad, et Jummalal sust hea
meel peab ollema, siis olle rahul, ehk kül so